

[Aksel Larsen.]

provenuet kan forventes at være på årsbasis, når man gennemfører denne forhøjelse med $2\frac{1}{2}$ pct. Jeg er ganske sikker på, at de tal, finansministeren vil blive nødsaget til at præsentere for udvalget, vil harmonere med de tal, jeg har nævnt herfra. Når man ved at forhøje momsprocenten med 2,5 skaffer staten et dobbelt så stort nettoprovenu af denne form for forbrugsbeskatning, som den hidtil har haft, så er det altså en fordobling af denne form for forbrugsbeskatning eller en stigning med 100 pct.

Statsministeren (*Hilmar Baunsgaard*): Ja, hr. Aksel Larsens regnestykke er jo stadig morsomt, men må jeg ikke sige til hr. Aksel Larsen, at det, der har relevans, det, der har betydning, er jo dette: med hvilken vægt griber vi her ind over for forbrugsmuligheden og over for de eksisterende indirekte afgifter? Og så passer regnestykket jo alligevel ikke. Men nu vel, jeg synes, dette talartisteri kan være meget morsomt.

Må jeg sige til hr. J. O. Krag; nej, det er vistnok rigtigt, at hr. J. O. Krag ikke har indkaldt arbejdsmarkedets parter og bedt dem om at optage genforhandlinger om det, de har forhandlet om. Og det kan jo nok diskuteres, hvilken metode der er rigtigst, den, jeg anvendte, eller den, hr. J. O. Krag anvendte. Det, hr. J. O. Krag gjorde, var, at han forhandlede med den ene part, ikke med den anden, og så greb han ind uden at have bedt dem om at genoptage forhandlinger. Jeg bad dem om at genoptage forhandlinger. Jeg synes, det kan diskuteres, hvilken af de to metoder der, alt taget i betragtning, er rigtigst.

(Kort bemærkning).

Per Hækkerup: Nu omtaler statsministeren referatet som en lille lap papir, eller hvad det var for noget, som man ikke skulle tillægge, forstår jeg, for stor betydning. Se, hvis statsministeren første gang, vi stillede spørgsmålet, i stedet for at benægte, at der overhovedet fandtes noget skriftligt imellem partierne eller imellem partiernes topledere, havde sagt: der findes et referat, på grundlag af hvilket vi har rapporteret til vore grupper — så ville vi formentlig have sagt:

ja, det forstår vi da godt. Jeg mener endda, at jeg gav udtryk for, at det ville være naturligt, at noget sådant var tilfældet. Og så ville vi have spurgt statsministeren, om det ikke kunne offentliggøres. Da i sin tid socialdemokratiet og socialistisk folkeparti førte forhandlinger, som oven i købet ikke førte til noget resultat, bad man indtrængende om at få offentliggjort referatet af disse møder, og man fik offentliggjort det, vi kaldte et protokollat over de forhandlinger, som ikke førte til noget resultat. Jeg synes stadig, at regeringen skylder både folketinget og offentligheden at fortælle, hvad der er aftalt, under hvilken form det så end har fundet udtryk, i hvert fald at offentliggøre det, der altså findes i form af dette referat.

(Kort bemærkning).

J. O. Krag: I tilslutning til det, hr. Per Hækkerup sagde, vil jeg minde om, at der har eksisteret en anden trekantregering, og hvis min hukommelse ikke svigter mig — nu har jeg ikke haft tid til at slå det efter — så mener jeg, man havde en tilsvarende diskussion under denne trekantregering: hvad var der aftalt mellem de tre partier? Og hvis jeg husker rigtigt, blev det offentliggjort. Det er vel et rimeligt hensyn til folketinget og befolkningen, at man offentliggør det, der er grundlaget for den lovgivning, man er gået i gang med.

Så siger statsministeren: ja, hr. J. O. Krag anvendte den fremgangsmåde i december i fjor, og nu har jeg som regeringschef anvendt en anden fremgangsmåde, og så, mener statsministeren, kan det vel diskuteres, hvilken af de to fremgangsmåder der er bedst — og det, forstår jeg, mener indenrigsministeren også.

Se, for det første skal vi her lægge mærke til, at nu har statsministeren indset, at analogien med 1964 ikke duer; han springer med et rask hop fra den og fra 1964 og over til december 1967. For det andet lader jeg det da gerne komme til en vurdering af, hvis fremgangsmåde der var bedst. Jeg synes, resultaterne taler for sig selv. Jeg henvendte mig til lønmodtagernes organisationer, og jeg fik fra den samlede lønmodtagerfront et tilbud til samfundet, et tilbud til lovgivningsmagten om at inde-